

1

Kleptokat

Op het bord voor mijn slaapplek stond:
**ONZE KAT IS EEN DIEF. EXCUSES DAAR-
VOOR.**

Het bestaan ervan kwelde me als een teek in mijn staart. 'ONZE' wees op eigenaarschap. Maar een kat kan nooit iemands eigendom zijn. Hooguit iets om van een afstand te bewonderen. Geen eigendom.

'KAT' doet denken aan een verwende, mauwende pluizenbal. Maar ik ben niet zomaar een kat.

Ik ben een tijger die gevangenzit in een poezenpak.

Ik ben geniepig, gespierd en geniaal.

Ik heb al negen levens en nog veel meer achter de rug.

En 'DIEF'? Dieven stelen alleen maar.

Ik reanimeer. Ik recycle. Ik red.

Ik ben de Robin Hood onder de katachtigen, vol goede daden.

Ik ben Zeferina, de eerbare dief. (De buren noemen me 'Kleptokat'.)

En op die mistige avond in november zette ik mijn grootste kraak.

En ik bracht de buit natuurlijk rechtstreeks naar Troostbeer.

2

Mijn basis

In die tijd bracht ik al mijn vondsten naar Troost.
Dat was onze afspraak.

Nou ja, niet álles.

Niet de snotterige wanten of verdwaalde slippers. Niet de rafelige honkbalpetjes of verbleekte frisbees.

En al helemaal niet de slijmerige restjes uit de afvalbak van Cantalini die ik zelf opschrokte.

Het hoogtepunt van mijn dag, maar volgens Troost een 'walgelijke gewoonte'.

Maar de knuffeldieren wel. Die gingen allemaal rechtstreeks naar Troost.

Hij was mijn basis.

Hij was mijn adviseur.

Hij was mijn vriend.

3

Voor altijd klein

Het eerste wat opviel aan Troost was zijn grootte. Het beertje was klein, zelfs voor een speelgoeddiertje. Hooguit tien centimeter, van top tot teen.

Een van zijn favoriete uitspraken was: 'We zijn allemaal een poosje klein. Maar slechts een paar gelukkigen zullen altijd klein blijven.'

En Troost was, hoe je het ook wendt of keert, klein.

Ik bedoel, hij kon zich verstoppen achter een esdoornblad.

Hij kon wegkruipen in een kinderhand en nog ruimte overhouden.

Hij kon een bad nemen in een theekopje (al zou hij er alles aan doen om dat te voorkomen).

Op dat moment was hij al meer dan honderd jaar oud. Zijn draadjes werden dunner. Zijn vacht was aangetast door hongerige motten.

En toch... Hij had iets.

Iets wat respect opriep.

Wat best gek was.

Want we hebben het over een beer die niet
groter was dan een Big Mac.

4

Wording

Speelgoedieren hebben iets apart. Ze herinneren zich allemaal hun geboorte.

Troost noemde het zijn 'wording'.

Hij was uitzonderlijk. Handgemaakt. Het meeste speelgoed wordt op een wrede, machinale manier gemaakt in bedompte ruimtes.

Plekken waar naaimachines gonzen als in de val gelokte wespen.

Waar plastic neuzen met honderden in kartonnen dozen liggen.

Waar beschadigde ogen en imperfecte ledematen op de vloer worden gegooid en elke avond samen met alle draadjes en stof worden opgeveegd.

Geloof me, ik heb de verhalen gehoord.

Troost, daarentegen, begon zijn leven in tedere handen naast een knapperend haardvuur.

Toegezongen, toen zijn oren eenmaal waren bevestigd, door het geneurie van zijn maker, het

slaan van een hondenstaart tegen de vloer en zo nu en dan een babyboertje.

Zijn vacht was van het zachtste garen.

Zijn binnenste bestond uit compacte plukken schapenwol.

Zijn metalen gewrichten waren nauwkeurig vastgezet.

Zijn hoofd draaide elegant, met een indrukwekkend bereik.

Troost kon het zich allemaal herinneren. Dat beweerde hij tenminste. En ik heb nooit meegemaakt dat hij niet de waarheid sprak.

Hij herinnerde zich de hoop.

De verwondering.

Het zoete verlangen terwijl elke zorgvuldige, zijdezachte steek hem dichterbij zichzelf bracht.

5

Ik

Ikzelf herinner me niet veel van mijn prille begin.

Alleen de honger.

De kou.

Het voelde niet als een wording.

Het was veel meer overleven.

6

‘0 nee’

O p de avond van mijn grote kraak rondde ik net een bezoek aan de steeg achter Cantalini af.

Een koude miezerregen had sluimerende geuren opgewekt.

Hondenpies en sigarenpeuken, natte bladeren en geplette wormen: het lag allemaal voor het op-snuiven.

Cantalini had het beste afval van de stad. Gemakkelijk te openen plastic bakken vol barsten. Niet van die belachelijke, zware afvalcontainers.

En het aanbod was weergaloos.

Stinkende kaaskorsten.

Vissenkoppen met glazige oogjes.

Ansjovisblikjes waar de naar zee geurende olie nog in zat.

Ik wist dat ik de deksels met een vakkundige pootbeweging kon optillen. Maar ik probeerde het altijd eerst met mijn speciale schreeuw.

Ik had deze uitgerekte, klaaglijke miauw geperfectioneerd tot een soort kattenjodel.

Die wekte bij mensen om de een of andere reden vooral irritatie op.

Soms gooiden de leerling-koks een plakje pepperoni naar buiten zodat ik mijn kop zou houden.

Dus die avond jodelde ik dat het een lieve lust was.

Zonder resultaat.

Ik sprong op de eerste van drie bakken, snoof even, en stak toen mijn rechterpoot uit naar de tweede. Na een klein duwtje verschoof het deksel een paar centimeter.

Ik reikte diep naar binnen. Een snelle haal van een nagel langs een plastic zak legde een smakelijke klont glibberige etensresten bloot.

Ik at tot ik bijna moest braken.

Van alle grote ondeugden heb ik vraatzucht bijna geperfectioneerd.

(Ik werk nog aan de andere.)

Toen ik eindelijk klaar was, stak ik mijn poot voor de goede orde nog eens in het afval. Ik raakte iets wat zacht, nat en harig was: drie van mijn favoriete eigenschappen van een maaltijd.

Wat het ook was, het was zwaar en bewegingloos.
Ongetwijfeld dood, en ik stond al op knappen.
Toch werd ik nieuwsgierig.
Helemaal toen ik een klein, beleefd stemmetje
hoorde zeggen: 'O nee.'